

SLASH
špela
25.1.2013

ŠOLARIJA

... ker
šola
prija

Šolsko glasilo
učencev

OŠ Šmartno pri
Slovenj Gradcu

Šolsko leto 2012/13, št. 11

KAZALO

Ob zaključku šolskega leta	str. 3
Zgodilo se je	str. 8
Utrinki mlajših	str. 17
... in malo večjih	str. 21
Naše učenke	str. 29
Ustvarjalnica	str. 32
Intervju	str. 40
Razvedrilo	str. 43

KOLOFON

Uredniški odbor:
učenci OŠ Šmartno

Mentorica:
Katja Apat Rožič

Oblikovanje in grafična
obdelava:
Lilijana Pelc

Naslovnica:
Špela Kresnik, 9. b

Zadnja stran:
Fotografija devetošolcev
Primafoto

Izdala in založila:
OŠ Šmartno pri
Slovenj Gradcu

Cena: 2 €

Do morebitnih napak v šolskem časopisu **Šolarija**

... **ker šola prija**

je prišlo zgolj po naključju.

Ob zaključku šolskega leta

Huraaaaaa!!!! Počitnice že kukajo izza ovinka ...

Koledar je že poln križcev, s katerimi črtamo dneve in komaj čakamo, da pridemo do tistega dne, ko se bomo lahko predali brezskrbnemu poletju. Najprej se bodo veselili devetošolci, za njimi pa še vsi ostali, z učitelji vred ;).

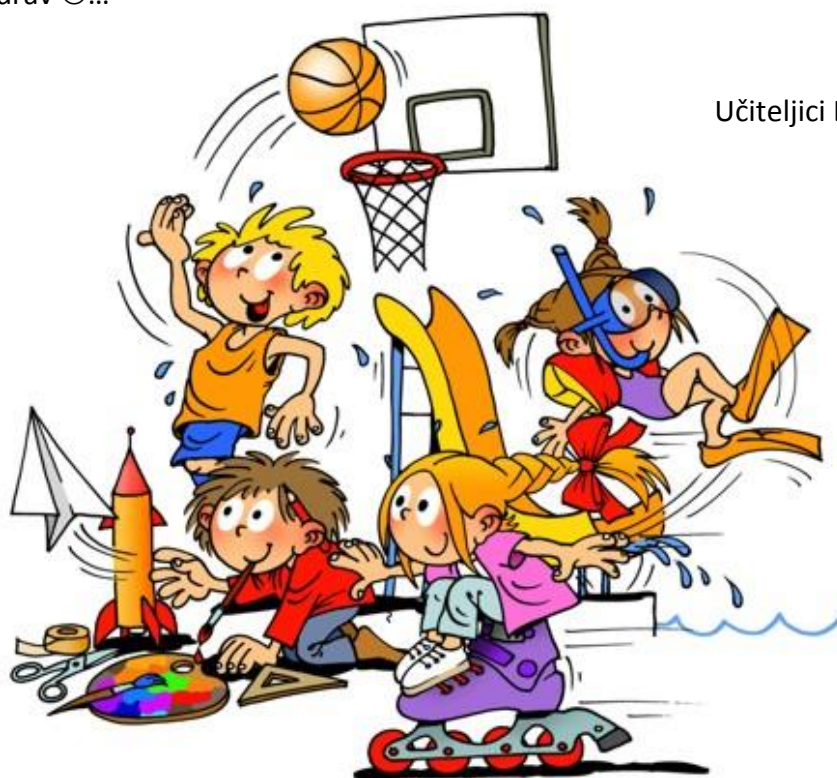
Kaj naj vam zaželimo?

Devetošolci, pred vami je nova pot, na katero boste stopili in na njej ostali nekaj časa. Včasih bo šlo vse kot po maslu, včasih se boste na tej poti spotaknili. Verjamemo pa, da se boste vedno znova pobrali in šli naprej. Torej, veliko sreče in bodite radovedni, raziskujte!

Tistim, ki naslednje leto ostajate z nami naprej, vsekakor tudi želimo lepe in brezskrbne počitniške dni. Želimo pa tudi, da si nabereite novih moči in pridete septembra nazaj polni elana, novih idej ter seveda z nasmeškom do ušes ;)))).

Počitniški pozdrav ☺...

Učiteljici Lilijana in Katja

Drage učenke in dragi učenci!

Po dolgi zimi in deževni pomladi se leto počasi preveša v poletje, hkrati s tem pa prihajajo tudi težko pričakovane počitnice. V pričakovanju toplega in sončnega poletja opravljate zadnje obveznosti, ki so bile v jeseni videti še kot nek oddaljen cilj. Prišli ste do konca in vsak zase najbolje ve, ali mu je želeni cilj uspelo doseči ali ne. Razmislite, ali ste vložili dovolj svojega truda in hotenja, da lahko z zadovoljstvom rečete: »Uspelo mi je!«. V kolikor veste, da ste lahko uspešnejši, se v jeseni ponuja nova priložnost. Vedno obstajata še kakšna priložnost in upanje, da ste lahko uspešnejši, boljši in prijaznejši. Kjer je volja, je tudi pot. Samo dovolj truda je potrebno vložiti in dosegli boste zastavljene cilje.

Naj vam ob zaključku šolskega leta, ki se poslavlja, izrečem pohvalo in čestitke za dosežene rezultate ter zaželim sončne in igrive počitnice. Toda, kjer koli boste hodili, pazite nase.

Vaš ravnatelj, Zdravko Jamnikar

Ob zaključku bralne nalepke

Obiskala nas je Ljoba Jenče. Pokazala nam je lončeni bas, lončenega konjička, kamenčke in citre. Zaigrala nam je tri ljudske pesmi in povedala ljudsko zgodbo Steklena gora. Med pravljico je tudi igrala na citre. Zaigrala je nanje in nam jih prislonila na ušesa. Zvenelo je nebeško. Želim si, da nas naslednje leto zopet obišče.

Zala Lavre, 3. b

Branje bogati naš besedni zaklad in nam hkrati tudi pomaga pri tvorjenju lastnih besedil ter povečuje sposobnost sporazumevanja. To so samo nekatere misli, ki jih je naša knjižničarka navedla v naslednjem sestavku, zato vas lepo vabimo, da si zanj vzamete čas in ga dobro preberete.

ZAKAJ SPLOH BRATI?

Podobno kot ob prehodu starega leta v novo tudi ob zaključku šolskega leta običajno pregledamo rezultate dela. Kar se tiče šolske knjižnice je stanje že nekaj let podobno, število bralcev niti ne upada več niti ne narašča. Najmlajši ste vseskozi najbolj pridni bralci, skoraj čisto vsi učenci od 1. do 4. razreda tudi osvojite bralno značko. V 5. razredu število učencev, ki še redno berete, precej upade, v 6. se razpolovi in nato do konca osnovne šole še nekoliko upade.

Ob teh številkah se vedno sprašujem, kaj vas odvrne od knjige. Sicer pa odgovor na to vprašanje iščejo mnoge modre glave. Predvsem pa iščejo rešitve, kako vas od vseh sodobnih igrak usmeriti nazaj h knjigi. Res je tudi, da vas je nekaj takih, ki ob vseh šolskih in obšolskih obveznostih še vedno veliko berete. To ste tisti, ki vam je branje postalo užitek in sprostitev. Radi posegate predvsem po romanih, ki so odsev sodobnega življenja mladostnikov, drugi imate radi akcijo, spet tretje pritegne skrivnostni svet čarovnikov, vampirjev in podobnih bitij. Vse vas branje bogati, spoznavate svet preteklosti, sedanjosti in prihodnosti, potujete po daljnih deželah ali pa raziskujete notranji svet knjižnih junakov. Tako v enem šolskem letu doživite in spoznate veliko več kot vaši sošolci, ki se branja branijo. Mimogrede osvojite še novo besedišče in si izboljšate sposobnost besednega sporazumevanja.

Užitek ob branju ni dan vsem, je pa sposobnost razumevanja prebranega in sposobnost tvorjenja lastnih besedil nujna življenjska veščina. Povsem razumljivo, da Cankar vseh ne zanima. Kljub temu boste morali vsi vse življenje nekaj brati in to razumeti, pa tudi kaj napisati. Če se želite učiti iz učbenika, morate besedilo razumeti; če želite rešiti besedilno nalogo pri matematiki, jo morate razumeti; če jemljete zdravila, morate razumeti navodila. Ko boste starejši, bo za vas nujno, da razumete pogodbo o zaposlitvi, ki jo boste podpisali, treba bo razumeti sklep centra za socialno delo in še marsikaj. Si predstavljate, da je kdo v današnjem času nepismen? No, tisti, ki se branja na vse pretege izogibajo, zapuščajo šolo na pol pismeni. In zakaj torej brati leposlovje? Zato, ker je v leposlovju jezik razvit do najfinejših odtenkov. Če pa že ne uživate v tem, si z branjem leposlovja dvigujete svojo sporazumevalno zmožnost, ki jo boste v življenju nujno potrebovali.

PODATKI ZA ŠOLSKO LETO 2012/2013

RAZRED	1. R.	2. R.	3. R.	4. R.	5. R.	6. R.	7. R.	8. R.	9. R.
ŠT. VSEH UČENCEV	32	30	33	23	30	42	29	34	38
ŠT. BRALCEV	32	30	33	23	21	26	15	14	8

Irena Vitrih, knjižničarka

EKO KOTIČEK

Šolsko leto se nagiba h koncu. Kot je v navadi, se ozremo nazaj in pogledamo, ali nam je uspelo uresničiti načrte, in kako uspešni ali neuspešni smo bili.

V drugem delu šolskega leta smo več pozornosti namenili projektu Šolska VRTilnica in ozaveščanju o avtohtonih sortah semen in živali. V ta namen smo povabili tudi zunanje strokovnjake društva Deteljica g. Mitjo Zupančiča in svetovalca za vrtnarstvo g. Igorja Škerbota, ki nam je pomagal načrtovati kolobar v šolskem eko vrtu. S pomočjo sedmošolcev in mentorice Nataše Budne Stante zdaj vrt krasi še hotel za koristne žuželke.

V mesecu aprilu smo sodelovali na predstavitvi »Kakovost zraka in zdravje ljudi v skupen interes nas vseh« v okviru Mestne občine Slovenj Gradec, kjer smo z devetošolci (Gaja Jamniker Krevh, Jure Cokan, Sara Smrtnik) predstavili delovanje naših aktivnosti v okviru eko šole in naš prispevek h kakovosti zraka.

Seveda vas moram na koncu še pohvaliti, saj ste glede ločevanja odpadkov naredili velik korak naprej. Po našem nenapovedanem obhodu po razredih smo ugotovili, da so odpadki pravilno ločeni. Slabše se nam godi, ko gremo ocenjevat urejenost okolice šole in odmetavanje smeti v koš. Na avtobusni postaji in nogometnem igrišču se velikokrat žal izkaže, da še nismo ekološko ozaveščeni. Čeprav so trije koši na doseg roke, ležijo papirčki in embalaža od hrane ob košu.

Čestitamo tudi ekipi, ki je tekmovala v Eko kvizu in zasedla 11. mesto v mariborski regiji, visoko pa ste se uvrstili tudi na državnem nivoju.

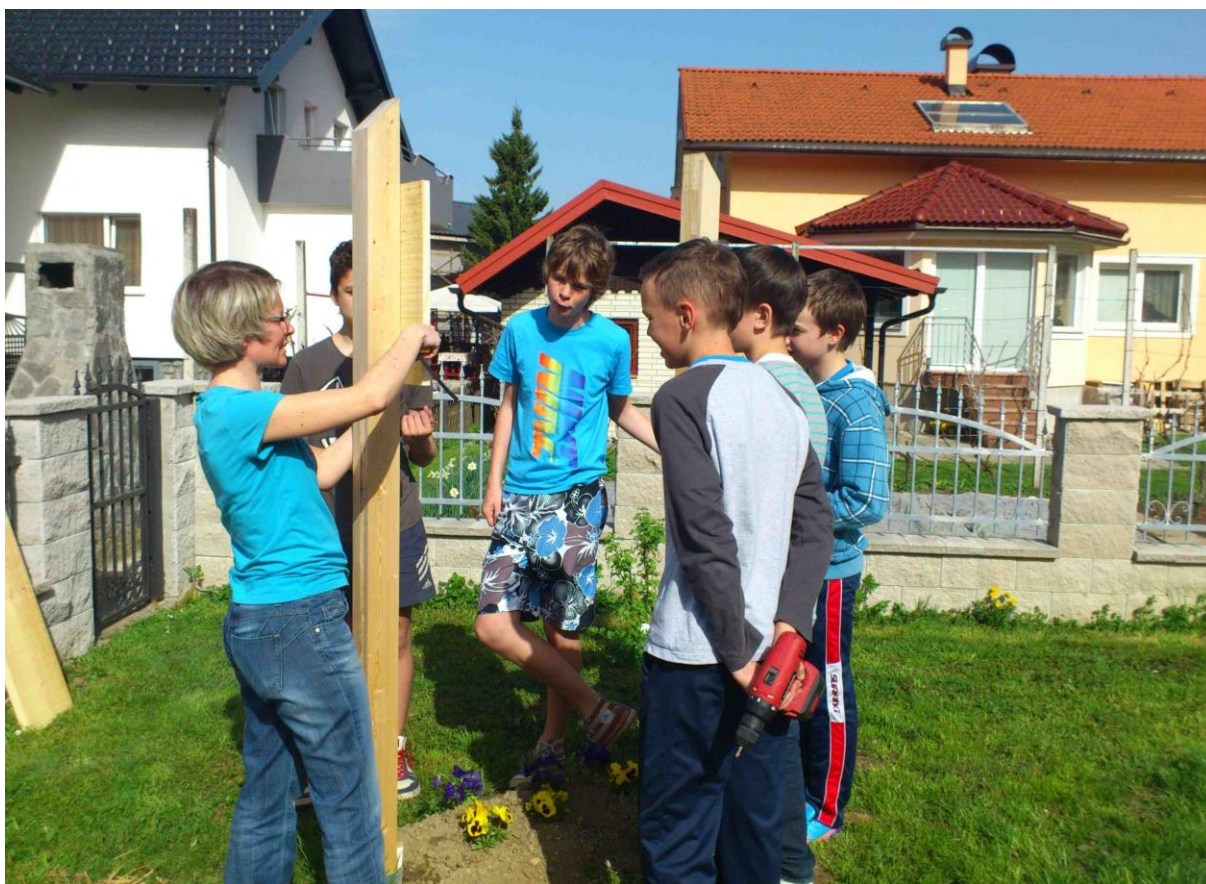
Projekt Eko paket (KEMS embalaža) smo zaključili s kratkim kvizom znanja in ugotavljamo, da je nekaj znanja le ostalo.

Hvala za vaše sodelovanje v tem šolskem letu, še posebej pa skupini devetošolcev, ki je dve leti pridno vihtela lopate na vrtu v spomladanskem času in je tudi zaradi vas vse tako lepo raslo.

Seveda še naprej računamo na vas, saj bo prihodnost v naši dolini temeljila na vas in na vašem odnosu do ljudi in okolja.

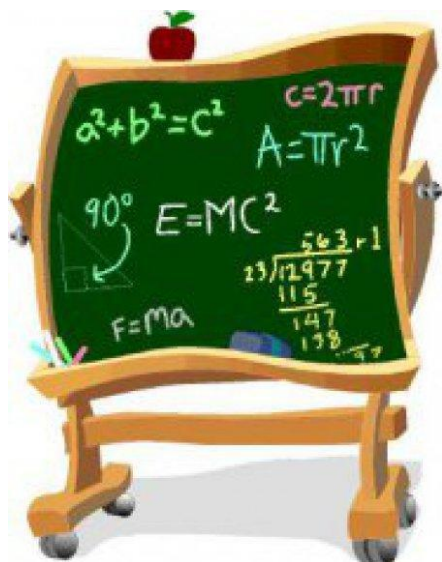
Eko kordinatoriki:

Renate Bašek, Petra Turk

Zgodilo se je ...

MATEMATIČNO TEKMOVANJE

Na dan 21. marca 2013, ko so se v Planici pričeli smučarski poleti, je na naši šoli potekalo šolsko tekmovanje iz matematike – KENGURU 2013. Tekmovanja se je udeležilo 170 učencev in učenk od 1. do 9. razreda.

Osvojili so 51 bronastih Vegovih priznanj. Šest učencev od 7. do 9. razreda se je uvrstilo na področno tekmovanje v znanju matematike, ki je bilo 4. aprila na Prvi OŠ Slovenj Gradec. Na tem tekmovanju sta se visoko uvrstila sedmošolca Jure SMOLAR in Jakob STREL. Jure je v svoji skupini osvojil vse možne točke, oba pa sta osvojila srebrno Vegovo priznanje in se uvrstila na državno tekmovanje, ki je bilo v soboto, 20. aprila, na OŠ Bojana Illica v Mariboru. Vsem tekmovalcem, ki so osvojili priznanja, čestitam, še posebej Juretu SMOLARJU in Jakobu STRELU.

Majda Borovnik, učiteljica matematike

MISLI O MATEMATIKI

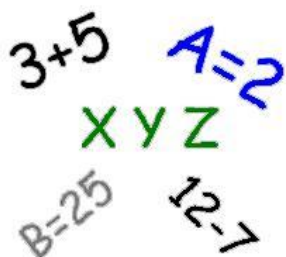
Neka študentka matematike je zapisala, da je življenje kot matematika. Sicer preprosto, a se zlahka zaplete. Probleme pa se da rešiti, če smo vztrajni, samozavestni in se jih lotevamo z idejami ter logičnimi argumenti.

Matematika je kraljica vseh znanosti. Zaljubljena je v resnico, oblečena pa preprosto in jasno. Dvorec te vladarice obdaja gosto trnje in kdor bi ga rad dosegel, mora skozi goščavo.

Slučajni popotnik ne opazi na dvorcu nič privlačnega. Lepota se odpira samo razumu, ki ljubi resnico in je prekaljen v boju s težavami, kaže izredno nepremagljivo težnjo po navadno zapletenih, vendar neizčrpanih in vzvišenih razumskih užitkih, lastnih samo človeški naravi.

(J. Sniadecki)

Matematično mišljenje je nadvse natančno in resnično. Človeška misel, ki gre skozi skope matematične obrazce, se spremeni v junaško pesem ustvarjalnega dela.

(A. I. Borodin)

Matematika kaže pot na vrh gore, ne more pa le-te znižati. Kdor pričakuje slednje, bo razočaran.

(A. Fouche)

Majda Borovnik

ZLATI, TJAŠA IN KLARA

Na 47. srečanju mladih raziskovalcev Slovenije 2013 sta devetošolki Tjaša Prikeržnik in Klara Poberžnik prejeli ZLATO PRIZNANJE.

V okviru projekta Mladi raziskovalci Koroške sta se devetošolki odločili, da bosta pod mentorstvom Tadeje Germadnik Modrej in Irene Vitrih raziskovali umetniško pot Adija Smolarja. In delo je v oktobru steklo. Ker je Adi Smolar tako glasbenik kot literat, sta preučevali obe njegovi področji. Raziskovanje je bilo zahtevno in zanimivo. Prebrali in analizirali sta tri njegova prozna dela ter šest uglasbenih pesmi, in sicer na motivno-tematski in sporočilni ter na jezikovno-slogovni ravni. Med drugim sta ugotovili, da so besedila med seboj povezana in podajajo pozitivna sporočila. Prav tako sta izvedli anketo na naši šoli med petošolci in osmošolci o poznavanju koroškega kantavtorja in njegovih literarnih del. Ob zaključku raziskovanja sta na šoli Adija Smolarja tudi intervjuvali. Za predstavitev na regijskem tekmovanju, ki je potekalo 9. aprila na Ravnah na Koroškem, sta pripravili zanimivo diaproyekcijo. Vanjo sta vključili tudi naš mladinski pevski zbor, ki prepeva himno, katero je napisal Adi Smolar ob 200-letnici naše šole. Prav tako sta predstavitev popestrili z izsekom iz intervjuja. Naloga je bila uspešno ocenjena in poslana v drugi krog, v katerem jo je strokovna komisija ponovno pregledala in obsežno nalogo uvrstila na državno tekmovanje, ki je potekalo 20. maja v Murski Soboti. Samozavest, dobra volja in pozitivizem so bili samo pika na i uspešnemu zagovoru obsežne naloge.

Tako sta se Tjaša in Klara pridružili najboljšim mladim raziskovalcem v naši državi v letošnjem letu. Prejeli sta simbol modrosti, zlato sovico, svečana podelitev zlatih priznanj pa je bila v nedeljo, 9. junija, v Gallusovi dvorani Cankarjevega doma v Ljubljani. Mladima raziskovalkama iskreno čestitamo in jima tudi v prihodnje želimo obilo raziskovalne žilice in kreativnosti.

Tadeja Germadnik Modrej,
mentorica

HEALTHY LIFE

We live in the countryside and the air is fresh. I go cycling with my dad and brother much. I do a lot of sport, eat fruit and some vegetables. I spend a lot of time outside with my dog. I love kebab but I eat it only once a month. I think that my life is healthy.

Andraž Kavnik, 7. b

EVROPSKA VAS – LITVA

Učenci OŠ Šmartno so preko projekta Evropska vas v letošnjem šolskem letu podrobneje spoznali evropsko državo Litvo, seznanili so se z njeno kulturo, kulinariko, običaji, navadami, glasbo, nošo, posebnostmi, spoznali so njeno zastavo, grb ter proučevali način življenja te države.

Na razredni stopnji so se učitelji in učenci v okviru tehničnega in kulturnega dne posvetili projektu Evropska vas. Izdelovali so zastavice iz papirja, kaširali vodne stolpe, izdelovali Grič križev, košarkaške žoge, plakate, štorke ter kazala za knjige z litvanskimi barvami (rumena, zelena, rdeča).

Ob zaključku projekta smo 23. aprila 2013 v avli šole pripravili razstavo izdelkov, ki so nastali med šolskim letom. Prav tako smo pripravili prireditev, na kateri so učenci predstavili državo Litvo. Na prireditvi se je plesalo, plesalo, peklo in preizkušalo dobrote Litve. Četrtošolka je zapela litovsko pesem Degu ritmu, spremljale pa so jo plesalke plesnega krožka. Ogledali smo si tudi dve dramatizaciji litovskih ljudskih pravljic »Ko se podira nebo« ter »Pravljica o začaranem konju in župniku«.

Zanimiv je bil kratek animirani film o nastanku Evropske unije. Evropski poslanec, Klemen Žumer, nam je preko posnetka na zelo izviran in zanimiv način predstavil delovanje Evropske unije. Po tej predstavitvi smo si ogledali še predstavitev države, ki sta jo pripravila višješolca.

Vse, kar je nastajalo skozi šolsko leto pri pouku in drugih dejavnostih, so učenci pokazali v mestnem jedru na zaključni prireditvi 8. maja 2013. Učenci so predstavili izbrano državo Litvo in pomagali pri graditvi vasi, ki je prikazovala vse države Evropske unije. Pripravili pa smo tudi igrivo delavnico, kjer so se lahko obiskovalci preizkusili v metanju košarkaške žoge na koš.

Koordinatorica Evropske vasi na OŠ Šmartno 2013
Ivica Kovač Fijavž

Ekskurzija izbirnega predmeta Vzgoja za medije

V torek, 21. maja, smo se zgodaj zjutraj odpravili proti Ljubljani. Najprej smo si ogledali igro Boksarsko srce v Lutkovnem gledališču Ljubljana. Glavna igralca sta Leo in Joe, ki je pleskal pri gospodu Leu v domu za ostarele. Leo je bil včasih eden izmed najboljših boksarjev na svetu. Leo in Joe sta kmalu postala prijatelja. Joe je pomagal svojemu nekdanjemu prijatelju boksarju Leu pobegniti v Ameriko, Leo pa je Joe naučil boksati.

Po gledališču smo si ogledali še nacionalno televizijsko hišo Televizijo Slovenija. Tam sta nas dva gospoda popeljala skozi hišo in pokazala, kakšna dela so potrebna, da nastanejo poročila. Ogledali smo si delo režiserjev, tonskega tehnika, snemalne ekipe in novinarjev. Videli smo studio in snemalni avto na kratke razdalje oziroma za Ljubljano in njeno okolico. Predstavili so nam zgodovino RTV-ja in njihov simbol, dečka s piščalko oziroma pastirčka, katerega je izdelal kipar Zdenko Kalin. Kip stoji pred vhodom RTV-ja. Po ogledu smo se odpravili proti domu. To je bila ena izmed najbolj zanimivih ekskurzij.

Lara Plevnik, 7. a

"JEZERO JE – JEZERA NEJ!"

V torek, 28. 5. 2013, smo šestošolci odšli na izlet na Notranjsko. Z nami so bile tri učiteljice. Zgodaj zjutraj smo se dobili na šolski avtobusni postaji. Do Rakovega Škocjana smo se vozili dve uri in pol. Ko smo prispeli, se nam je pridružila še vodička Jadranka. Po poti nam je predstavljala Rakov Škocjan in njegovo zgodovino.

Najprej smo si ogledali veliki naravni most od blizu in daleč. Na stranici mostu je bila tablica z napisom, do koder je leta 2000, ko so bile poplave, segala voda. Potem smo si ogledali še mali naravni most. Vodička nam je povedala, da sta oba mostova oblikovala reka in apnenec. Videli pa smo tudi jamo, v kateri reka ponikne.

Nato smo se odpravili do Cerknice oz. do vasi Dolenje Jezero. Ulici, v kateri smo se ustavili, so domačini dali ime »Drekštrase«. Takšno ime je ulica dobila zaradi krav, ki so hodile po cesti s paše, za njimi pa je bila cesta polna iztrebkov.

Na ogled Cerkniškega jezera smo se peljali z lojtrnikom. Vlekla sta ga dva konja.

Pred ogledom makete Cerkniškega jezera smo imeli najprej malico, nato pa smo poslušali predavanje o tem, kako se jezero napolni in izprazni. Domačini pravijo »JEZERO JE – JEZERA NEJ!«.

Na koncu smo si ogledali še posnetek Cerkniškega jezera v različnih letnih časih in razne pripomočke, s katerimi so lovili ribe, se drsali ... Na posnetku smo videli različne vrste ptic. Med njimi je bila tudi Rjava penica. Spomnila nas je na našo sošolko in začeli smo se smejati. Po ogledu smo si nekateri kupili sladkarije in spominke.

Ko smo se vračali, se dolgo nismo ustavili. Vsi smo bili zelo žejni, zato smo se tiho dogovorili, da bomo na to opozorili. In res. Kar naenkrat smo vsi začeli kričati: »Žejni, žejni, žejni, žejni!«. Učiteljica nas je najprej samo opozorila, potem pa obljubila, da se bomo ustavili, če bomo tiho. Obljubo smo držali tako mi kot učiteljica in žejni nismo bili več.

Ta dan je vsem ostal v lepem spominu, saj smo se zelo zabavali in kaj novega naučili.

Larisa in Lorena Jovan, 6. b

As a guide in London, where would you take your tourists?

I would take my tourists to a lot of different places.

First we would go to the Buckingham palace. In the early 19th century it was owned by the Duke of Buckingham. It was called the Buckingham House. Now it is the residence of the Queen in London.

Then we would go to the St. Paul's Cathedral. It was rebuilt by Christopher Wren, because it was burnt down by the Great Fire of London in 1666. It has famous "Whispering gallery".

At the end we would go to the Madame Tussaud's Museum, where you can see wax models of famous people.

There is a lot to see in London, but these are my favourite places.

Pika Cokan, 8. b

OBISK ŠKOFJE LOKE

Učenci 7. razredov smo se dne 28. 5. 2013 odpravili v Škofjo Loko na zaključno ekskurzijo. Spremljali sta nas razredničarki Katja Apat Rožič in Majda Borovnik ter učitelj Leon Škrlovnik. Z avtobusom smo se ob 7.30 uri odpeljali izpred šole. Ko smo prispeli v Škofjo Loko, smo se najprej odpravili do gradu. Tam nas je pričakala vodička, ki nas je odpeljala do srednjeveške kmečke hiše. Lahko smo videli dnevni prostor, izbo in črno kuhinjo. Nato smo se odpravili nazaj v grad, kjer smo dobili učne liste, videli pa smo tudi maketo okolice Škofje Loke in dveh gradov, fresko o nedelji, sobo Ivana Tavčarja in še marsikaj. Nato smo se odpravili v mesto, kjer smo si ogledali mestno obzidje, stare hiše in srednjeveški del mesta. Šli smo še na sladoled, potem pa smo se z avtobusom odpeljali nazaj domov.

Hana Kotnik, 7. b

TABOR PRVOŠOLCEV

Učenci in učiteljice prvih razredov smo se 5. junija 2013 odpravili na Tabor v Mežico. Preživeli smo dva čudovita dneva v krasnem naravnem okolju Doma Peca.

Na poti do Mežice smo se ustavili v Pionirski knjižnici Leopolda Suhodolčana na Ravnah na Koroškem, kjer so nam predstavili knjižnico in pripravili pravljíčno-igralno uro.

Že med potjo so nas ves čas spremljali škratje, ki so se tu in tam pokazali izza kakšnega grma ali visoke trave ob cesti, pri Domu Peca pa smo odkrili tudi škratovsko kočó in radovedno pokukali vanjo. Med popoldanskimi dejavnostmi nas je v gozdu presenetil še Gozdni mož in nam v bližnjem grmovju skril zaklad. A, ker smo prvošolci že zelo dobri opazovalci in raziskovalci, smo ga brez težav našli. Poleg raziskovanja gozda, travnika in bližnjega potoka smo se v obeh dneh vsi preizkusili še v plezanju po plezalni steni in v lokostrelstvu, zvečer pa smo si v žerjavici tabornega ognja spekli hrenovke ter ob ognju veselo zapeli. Imeli smo se zelo lepo. Domov smo se vrnili veseli in polni vtisov, v mislih pa že hitimo novim dogodivščinam naproti.

Učenci in učiteljice 1. razredov

Utrinki mlajših ...

Naša učiteljica v podaljšanem bivanju Lilijana nam je povedala, da bo konec leta izšlo še eno glasilo. V prvem glasilu smo lahko brali, kaj v prihodnosti načrtujeta dve devetošolki, kaj želita postati. Mi smo sicer šele v 2. razredu, a željo po tem, kaj bomo, ko bomo veliki, že imamo.

In kaj bomo postali?

Kmet in gozdar, ker imam rad živali in rad hodim z očetom v gozd. (Matija, 2. b)

Motorist in kolesar, ker se je zabavno voziti z motorjem ali s kolesom. (Sašo, 2. a)

Agent, ker me to veseli. (Filip in Žiga, 2. a)

Zdravnica, ker mi je ta poklic všeč. (Nastja in Neli, 2. a)

Izumitelj, da bom kaj novega izumil. (Matic, 2. b)

Gasilec, da bom pomagal ljudem. (Matevž, 2. b)

Polica, ker lahko divjaš in streljaš. (Gašper, 2. a)

Slikarka, ker rada slikam. (Daša, 2. b)

Kmet, ker rad delam s traktorjem in imam rad živali. (Marko, 2. b)

Dirkač, da bom dirkal, ker me to veseli. (Tadej, 2. b)

Dirkač, ker rad gledam dirke. (Bor, 2. b)

Mehanik, ker me zanimajo avtomobili. (Blaž, 2. b)

Risarka, ker se tega veselim. (Lea, 2. b)

Frizerka, ker lahko strižeš. (Neža, 2. b)

Veliko pa nas je takšnih, ki še ne vemo, kaj bomo, ko bomo veliki. A nas to nič ne skrbi, saj imamo še dovolj časa.

Tretješolci se že veselijo poletnih počitnic, prav tako bodo imeli lepe spomine na iztekajoče se šolsko leto. Preberite, kaj so zapisali ob koncu pouka, na naslednji strani pa se z njimi odpravite v ljubljanski živalski vrt.

Čez manj kot mesec dni bo konec šolskega leta. Zelo se že veselim, kaj vse bom lahko delala med počitnicami. Šole ne bom preveč pogrešala, saj se veliko učim. Na dan, ko bom imela zadnji dan pouka, bom zelo vesela, saj bom z veseljem odhitela domov. Med počitnicami bom kolesarila, rolkala, hodila na bazen, na morje, igrala računalnik in dolgo bedela. En teden po koncu pouka pa bom imela tudi rojstni dan. Upam, da bom dobila veliko čokoladno torto in veliko daril. Ko bo ostalo samo še nekaj dni počitnic, pa se bo treba spet pripraviti na šolo. Ovila si bom nove učbenike in zvezke ter še malo ponovila snov. Potem, ko bom imela spet vse nove stvari za šolo, bom komaj čakala, da se začne pouk.

Tjaša Kolar, 3. a

Prvega septembra 2012 sem začel obiskovati 3. razred. Prvi dan pouka smo se pogovarjali, kaj smo delali med počitnicami. Spoznali smo tudi novo učiteljico in sošolca, ki se je preselil v Šmartno. Naslednje dni pa smo se že začeli učiti. Pri slovenščini smo se naučili pisati velike pisane črke. Doma smo morali pripraviti dva govorna nastopa. V prvem sem predstavil svojo sestro Katarino, v drugem pa svojo domovino Slovenijo. Pri matematiki smo se učili poštevanke in deljenje, spoznali smo tudi telesa in merske enote. Pri spoznavanju okolja smo se naučili veliko stvari, pri glasbeni vzgoji smo se učili veliko pesmi, učimo pa se tudi angleščino. Jaz imam najraje likovno vzgojo. Pouk je zelo hitro minil, saj sem se v tretjem razredu imel zelo lepo.

Anže Vovk, 3. a

Prej kot v mesecu dni se bo končalo šolsko leto. Največji vtis name je naredila matematika, ker smo se veliko učili računati, deliti in množiti. Moja najljubša ura je bila športna vzgoja. Ker se rad gibam, sem se rad udeležil športnih dni. Veselil sem se računalniškega krožka. Všeč mi je bilo tudi oblikovanje iz gline. Mamica je bila vesela, ko sem ji iz šole prinesel voščilnico za praznik. Pri pouku glasbe mi je bilo všeč igranje na glasbila. Pri predmetu spoznavanje okolja sem se rad učil in reševal teste. Najraje sem imel, ko je bil za malico evrokrem ali pica. Niso pa mi bile všeč jutranje ure, ker sem moral zgodaj vstajati. Pri slovenščini sem rad poslušal zgodbe. Osvojil sem bralno priznanje, saj sem prebral dovolj knjig. Rad sem nastopal tudi v naših razrednih igrah. V tretjem razredu sem se imel lepo.

Filip Pačnik, 3. a

V torek zjutraj smo se zbrali v šoli. Razdelili smo si malico in se skupaj s 3. b razredom odpravili na avtobus. Šli smo v ljubljanski živalski vrt. Tam smo videli pajke, kače, slona, mačjo pando, kenguruje, ptice ... Ogledali smo si tudi dve predstavitvi o domačih živalih in o morskem levu. Všeč so mi bile vse živali. Igrali smo se tudi na igralih. Po igri smo se odpravili na avtobus. Pred prihodom domov pa smo se ustavili še v McDonaldsu, kjer smo se najedli. Na izletu smo se imeli lepo.

Sara Rutnik Rader, 3. a

V torek zjutraj sem prišel v šolo. Najprej smo dobili malico, potem pa smo odšli na avtobus. Vozili smo se dve uri. Ko smo prispeli v Ljubljano, smo se najedli. Najprej smo videli kunca, potem pa kačo. Ogledali smo si tudi druge živali. Šli smo na predstavo domačih živali in morskega leva. Videli smo še opice, žirafe in zebre. Nazaj grede smo se ustavili v McDonaldsu. Popoldne smo prispeli domov. Imel sem se zelo lepo.

Žan Priteržnik, 3. a

Prišel je dan, ko smo odšli v živalski vrt. Ogledali smo si različne živali in nekatere še bolje spoznali. Vodička nam je pokazala kraljevega pitona in tenreka. Videli smo tudi nekatere domače živali ter slonico Gango, ki so jo v živalski vrt pripeljali leta 1968. Gledali smo predstavo morskega leva. Izvedeli smo tudi, zakaj imajo zebre črte.

Patricija Krevh, 3. b

V torek, 4. 6. 2013, smo šli v živalski vrt. Komaj sem čakal, da smo prispeli v Ljubljano. V živalskem vrtu je bilo zelo zanimivo. V rokah sem držal kraljevega pitona. Videli smo veliko različnih živali. Gledali smo, kako hranijo morskega leva. Zelo zanimive so bile tudi zebre in žirafe. Velika opica je držala steklenico od soka. Igrali smo se tudi na igralih. V živalskem vrtu je bilo zelo zanimivo.

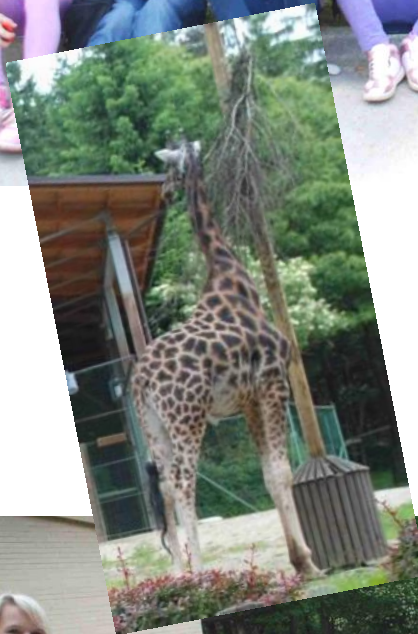
Jan Žganec, 3. b

Obiskali smo živalski vrt v Ljubljani. Videli smo veliko različnih živali. Najbolj so mi bili všeč medvedi, ker so velike zverine. Igrali in plezali smo tudi na igralih. Na poti domov smo se ustavili v McDonaldsu. Naročil sem si happy meal. Na izletu smo se imeli lepo.

Matevž Klemenc, 3. b

V torek, 4. junija, smo učenci tretjega razreda odšli v Ljubljano. V Ljubljani smo obiskali živalski vrt. Ogledali smo si veliko živali. Videli smo leve, kače, leoparda, opice, slona, žirafe, volke, sove, medvede, papige, račke, konje, noje, kenguruje, zebre ... Živali so bile zelo zanimive. Opazoval bi jih lahko cel dan, tako so mi bile všeč. Čas v živalskem vrtu je prehitro minil. Pred odhodom smo se poigrali še na igralih. Nato smo se z avtobusom odpeljali proti domu. Ta dan mi je bil zelo všeč. Želim si, da bi takšnih dni bilo še več.

Simon Šmon, 3. b

... in malo večjih

KRONIKA DEVETOŠOLCEV

Jan je genij, ki vse zna, osnovka mu je zlahka šla.

Tjaša je na One Direction nora bila, vseeno pa ji šola je odlično šla.

Gašper ni se rad učil, a vseeno bister fant je bil.

Špela umetnica je bila, slike odlično je risala.

Patricija L. zabavna je bila, rada se je šminkala, da je lepo zgledala.

Matija harmoniko je rad raztegnil in pozornost z njo pritegnil.

Valentin je dober fizik bil, priznanja vsa si je prilastil.

Igor nikoli se ni rad učil, a v nogometu car je bil.

Gaji je nemščina šla, v tem jeziku res doma je b'la.

Klemen je živahen bil, učiteljem je živce pil.

Klara misli blond je 'mela, a vedno hecna se je zdela.

Žan Z. se vedno je učil in naloge vse je naredil.

Nika L. šport dobro obvlada, na 60 metrov vedno prevlada.

Sara S. vedno glavna je bila, odbojko rada je trenirala.

Sara M. vedno zabavna je bila, ta prava je prijatel'ca.

Leja pogosto si je prste poškodovala, a vseeno lepo je pisala.

Anže V. odkar Patricijo ima, igr'c več »tejk« ne igra.

Grega med tednom karate je treniral, matematične naloge pa nikoli ni delal.

Miha Č. učenje mu preveč ne diši, zato pa se toliko rajši smeji.

Kotnik rad v голу se drži, saj, če žoga mu uide, se razjezi.

Mojca rada je jezdila, prav tako na One Direction bi rada šla.

Nika K. veliko je na urejenost dala, zdaj bi rada okoljevarstvenica postala.

Mateja vedno tiha je bila, matematika je ni kaj dosti brigala.

Anže K. rad kolesaril je, dokler »picikl« služil mu je.

Žan K. rad je kaj zapel in nalogo je vedno imel.

Jaka rad atletiko trenira, pri pouku pa nikoli ne da mira.

Patricija rada Mateja ima, vedno skupaj sta.

Tomaž naša razredna je zgaga, pri »tumarijah« vedno rad pomaga.

Tilen matematike ne mara, nalog nikoli ne dela, a to navada je stara.

David pri matematiki zvezkov nikoli ni imel, a ocene lepe je vseeno požel.

Žan L. nemščino obvlada, vedno s heci nas zalaga.

Miha O. svojo soplesalko rad ima, vedno se zafrkavata.

Na **Uroša** učiteljice se vedno jezijo, ko kaj reče, ker jezik mu dobro teče.

Rok rad priskoči na pomoč, kjer potrebna je fizična moč.

Matevž majhne je postave in prebrisane glave.

Nika Č. rada rock ima, na Demi nora je ves čas bila.

Dominik malokrat koga užali in nikoli ne jezikari.

Beni vedno rad za živali je skrbel, od doma se tega čuta je navzel.

KRONIKA UČITELJEV

NATAŠA BUDNA STANTA učiteljica je prava, 4 leta jo že zaradi nas boli glava, a zdaj, ko do konca smo prišli, hvaležni smo ji za njene skrbi.

Pri **ROBERTU STERKUŠU** red je in disciplina, fizika njegova je vrlina. Med nami učenca več ni, ki vedel ne bi, da se Mars Zemlji kot sosed smeji.

Pri **NEVI** smo lahko vedno peli, a kaj, ko tona nikol' nismo prav zadeli. Glasbo nas je učila in Mozarta v glavo vbila.

MAJDA rada s svetlobno hitrostjo hiti, mi pa vedno mislimo, le kam se ji tako mudi? Na tablo je vzporednice risala in nam stopnjo znanja zvišala.

BORIS športnik je ta pravi, zato ne čudimo se njegovi postavi, vsak ga prav lepo pozdravi. On vedno poskrbi, da športna nas sprosti.

VASJA tihožitje rad ima, zato nobenemu ga ne da. Likovno fajn uči, saj pri njegovih urah smo lahko vedno glasni b'li.

LEON rad na preverjanjih vprašanja deli, na nas pa se včasih tudi pošteno razjezi. Zgodovino nas je učil ter nam Rimljane in Egipčane v spominu zapustil.

TOMO se pri razredni razjezi, pri športni uri pa sprosti. Pri športni smo se fajn imeli, ker vedno smo lahko karkoli počeli.

ANDREJI matematika leži, a kaj, ko se nam vse t'k t'žko zdi. Z matematiko nam je vedno težila, dokler računov nam ni v glavo zabila.

TADEJA rada govori in med urami nas to veseli. Slovenščino nas je učila in nam književnost dobro razložila.

NADJA učiteljica je ta prava, spoznavanje rož je njena razvada. Angleško in nemško nam je govorila ter nas abecedo dobro naučila.

PETRA slovenščino je rada učila, v razredu je hitro mir in red naredila.

KATJA vse jezike obvlada, ura pri njej nikoli ni bila slaba. V 7. razredu nas je zapustila, ker je otroka dobila, a se je hitro nazaj vrnila.

Tudi **MATEJA ŠTAMULAK** slovenščino nas je učila, ampak ona nam je s slovnico težila. Hitro nas je zapustila, saj hčerko je dobila.

DUŠKA IN DARJA sta po šoli svoj slog hodili in bili sta nerazdružljivi. Pri njiju smo se pošteno učili in kolesarski izpit naredili.

IRMA in **LILIJANA** sta nas v 4. razredu dobili in nam prve ocene v redovalnici podelili.

NUŠA IN SONJA sta v prvem razredu nas dobili in kaj hitro v tretjem zapustili. Radi smo ju imeli, saj smo z njima lahko vedno peli.

POLONCA gospodinjstvo nas je učila in nam pravila kuhanja razložila. Pri njej smo pridni bili in vedno smo lahko kuhali.

SAŠA KOS PUŠNIK v osmem razredu nas je dobila in z nami v angleški svet stopila. Ure z njo bile so zabavne, angleške besede takoj dobili smo v možgane.

MATEJA TERTINEK nas v sedmem razredu je dobila, letos pa na žalost hitro zapustila, saj fantka je dobila. Pri uri angleščine pogrešali smo njen britanski naglas in frizuro kratkih las.

HELENA OCEPEK razredničarka je ta prava, vse zaupaš ji lahko, saj veš, da te ne bo izdala. Rada za živali je skrbela in nas tudi vedno razumela.

HIMNA DEVETOŠOLCEV

(Po pesmi "Naj ne bodo le spomini", California.)

RAZLIČNE SO POTI V ŽIVLJENJU
IN NAŠA SKUPNA JE BILA,
TA DANES NAS JE PRIPELJALA
DO KONCA LETA ŠOLSKEGA.

ZADNJIČ TU VSI SMO SKUPAJ,
ZDAJ NAPREJ ODHAJAMO,
SREDNJA ŠOLA NAS ŽE KLIČE,
OSNOVNI MAHAMO V SLOVO.

ref:

NAM OSTAL' BODO SPOMINI
NA OSNOVNOŠOLSKE DNI,
TO BILI SO TISTI DNEVI POLNI
SMEHA IN BREZSKRBNOSTI.
NAM OSTAL' BODO TRENUTKI,
GLOBOKO VTISNjeni V SRCE.
NAM OSTALE BODO SLIKE
IZ NAŠIH LEPIH SONČNIH DNI.

VČASIH SMO SE TUD' MAL' KREGAL',
VČASIH DO SOLZA SMEJAL',
A NE GLEDE, KAR JE DOGAJAL',
PRIJATELJI SMO MI OSTAL'.

ČEPRAV GRE ZDAJ VSAK PO SVOJE,
ČAS NA NAŠI STRANI JE,
NAJ PRIJATELJSTVO OSTANE,
VTISNJENO JE V SRCE.

Na valeti nas je mama devetošolca nagovorila s tako lepimi, prijaznimi in toplimi besedami, da smo se odločili, da njen govor objavimo v glasilu. Tako ne bo odzvanjal samo v naših mislih ... Kot je zapisala, »slovenski jezik premore veliko lepih besed, a nadvse dragocena in plemenita je ena«. Gospa Arbiter, v imenu vseh HVALA tudi vam!

Spoštovani gospod ravnatelj Zdravko Jamnikar, učiteljski zbor in vsi ostali delavci Osnovne šole Šmartno pri Slovenj Gradcu!

Vsak človek, ki postane starš, je poln načrtov za svojega otroka. Hoče ga obvarovati težkih izkušenj in mu želi vse najboljše. Da otrok ni samo tvoj, da je svoja osebnost, ki se oblikuje po izkušnjah iz okolja, v katerem živi, spoznaš, ko prestopi prag osnovne šole. Najprej počasi, kasneje vedno pogosteje utemeljuje svojo spoznavanje sveta. »Ne, mama in oče, ni tako kot pravita. Učiteljica je rekla ...« in od takrat učiteljica ve več kot starši.

Obdobje, ki ga otrok in kasneje mladostnik preživi v šoli, je izredno pomembno za njegovo zdravo rast, razvoj in oblikovanje osebnosti. Tu ste ključno vlogo vseh devet let imeli vsi vi. Mnogokrat so otroci z vami preživeli več kot tretjino dneva in doživeli stvari, ki jih morda v življenju ne bodo več.

Otroci so zrasli v najstnike in stavek »Učiteljica je rekla ...« se je spremenil v vprašanja in debate. V pogovoru s svojim najstnikom smo ponosni, nemalokrat tudi presenečeni, koliko zna, kakšna oseba raste iz otroka, ki smo mu pred devetimi leti pomagali prestopiti prag te velike stavbe, ki se ji reče šola.

Gospod ravnatelj, devet let ste s svojimi pedagoškimi sodelavci vodili in pedagoško usmerjali razvoj otrok, ki smo vam jih zaupali. V tem času ste storili vse, da ste naše otroke popeljali v svet znanja in zdrave radovednosti. Nesporazumi, ki se v vsaki skupnosti zgodijo, so z vašimi pravočasnimi in smiselnimi ukrepi zbledeli skoraj prej, kot so nastali. Vaše delo v Šmartnem je dolgoletno in pomembno za vso skupnost. Razvoj šole je razvoj kraja. Z iskrenostjo vam želimo še mnogo ustvarjalnih let na področju šolstva v našem kraju. Naj bodo generacije, ki so vam zaupane, prav tako ponos vas in nas.

Zaupali smo vam drag in za nas neizmerno vreden kamen, ki ste ga znali brusiti, da postaja najdragocenejši diamant za nas starše in za vso slovensko družbo, predvsem pa je odsev vašega strokovnega dela.

Veliko je lepih besed, s katerimi bi se vam vsem danes lahko starši zahvalili. A slovenski jezik premore eno samo, lepo, nadvse dragoceno in plemenito besedo. Gospod ravnatelj in delavci Osnovne šole Šmartno pri Slovenj Gradcu, **HVALA!**

Jožica Arbiter

RAZMIŠLJANJA NEKATERIH DEVETOŠOLCEV OB NJIHOVI ŽIVLJENJSKI PRELOMNICI

Konec? Naših skupnih devet let v osnovni šoli. Vsakega posebej si bom zapomnila po njegovih lastnostih, s katerimi me je očaral, in trenutkih, ki mi bodo za vedno ostali v spominu. (Patricija Lovenjak, 9. b)

Upam, da se bomo še srečevali ter družili, ker jih imam res rad in jih bom zelo pogrešal. Ampak tako kot je zapisal Ervin Fritz: »Mora priti. Ne bo bolelo,« bom moral preživeti tudi to, kot vsi ostali sošolci. Ne morem pa zagotoviti, da brez bolečine v srcu in solzami v očeh. (Anže Vrečko, 9. a)

Teden za tednom je minevalo šolsko leto. Tudi v tem šolskem letu ni manjkalo žalostnih in veselih trenutkov. Čakala sta nas še dva naporna meseca trdega učenja. Razrednik nas je v dobrem in slabem spremljal in nas vzpodbujal k učenju, za kar smo mu vsi hvaležni. (Sara Matavž, 9. b)

Učitelji. Jaz sem jim zmeraj pravil naša druga družina, saj smo z njimi preživeli vsak dan po nekaj ur. Nekateri manj, nekateri bolj strogi, a vsi so zabavni, pošteni in vredni zaupanja. Zdaj, ko je že skoraj konec pouka, se mi nekateri zdijo tečni. A vendar so to isti, dobri, prijazni učitelji, ki so nas spremljali vsa ta leta, le jaz se spreminjam in drugače gledam na svet. (Jan Liber, 9. a)

Odšli bomo na različne šole, celo v različne kraje, kjer nas bodo pričakali neznani obrazi in nove preizkušnje, novi učitelji, simpatije in novi sošolci, s katerimi bomo pisali nove zgodbe v naših življenjih. (Gaja Jamnikar – Krevh, 9. a)

Za konec se mi je utrnila še znana misel, ki jo podajam kot sporočilo za učitelje: »Za nami bodo prišli novi učenci, novi obrazi, zasedli bodo naše šolske klopi. Ne dovolite pa jim, da zasedejo naše mesto v vašem srcu.« (Sara Smrtnik, 9. a)

Vse se je začelo leta 2004, ko smo prvič vstopili v to ogromno stavbo in še nismo vedeli, kaj nas čaka. Tesno smo se držali mamine roke in si ogledovali različne obraze okoli sebe. Kdo bi si mislil, da bodo ti obrazi spremenili naše življenje. Z učenjem prvih črk in števil so se začela sklepati tudi prva prijateljstva. Skozi leta smo zamenjali veliko učiteljev, nekateri sošolci so odšli, spet drugi prišli na novo. Prav vsakega se bomo spominjali in vsak ima posebno mesto v našem srcu. (Klara Poberžnik, 9. a)

V teh devetih letih smo sošolci »spletli« dobro prijateljsko vez, ki je ne bo tako lahko pretrgati. V lepem spominu mi bodo ostali tudi učitelji. Bolj ko sem starejša, bolj se zavedam, kako zelo so nam pomagali pri gradnji naših osebnosti. (Mojca Krajnc, 9. a)

Tako, drage sošolke in sošolci, naše poti se bodo razširile v vse smeri. Spremembe so tiste, ki ohranjajo spomine žive, saj prinašajo dobre in slabe stvari. V šolo sem prišel kot nebogljjen otrok in odhajam kot mladostnik. (Matevž Rošar, 9. a)

Zamislil sem se nazaj in se vprašal, kako je lahko vse tako hitro minilo, ko pa dnevi v šolskih klopih gredo tako počasi. (Valentin Kotnik, 9. a)

V teh devetih letih smo zamenjali veliko učiteljev. V srcu bomo nosili prav vse, a nam najljubši bodo imeli posebno mesto v našem srcu. Z njimi smo preživeli veliko lepih trenutkov. Zapomnili si jih bomo po njihovi prijaznosti, toplini in dobrosrčnosti. Tako kot starši, so imeli tudi oni velik vpliv pri oblikovanju naše osebnosti. Iz prestrašenih, ranljivih, nesamozavestnih otrok smo zrasli v samozavestne in bolj ali manj zrele najstnike. (Tjaša Prikeržnik, 9. b)

Ti časi niso bili vedno lepi, vendar za dežjem vedno posije sonce. Čeprav je bilo včasih težko, si ne bi mogel predstavljati, da bi ta čas preživel s kom drugim. Skupaj se zabavamo, veselimo in tudi kdaj kakšno ušpičimo. Tako smo rasli in se razvijali. (Žan Založnik, 9. b)

Zdaj, ko odhajamo, bom seveda pogrešal šolo, predvsem pa druženje s prijatelji. Včasih se bom spomnil tudi učiteljev. Bili so dobri in slabi trenutki, vendar se bom skušal spominjati dobrih trenutkov in lastnosti posameznika. (David Šmon, 9. b)

ZAKLJUČNI IZLET DEVETOŠOLCEV

Vsi smo že komaj čakali ta težko pričakovani dan, ko smo se odpravili na končni izlet. In res, v torek, 28. maja, smo ga devetošolci dočakali in odšli smo na Bled.

Ob 6.30 smo se zbrali na avtobusni postaji pri šoli, tam počakali avtobus in učitelje ter se nato odpeljali proti Bledu. Vožnja je bila kar dolga, vendar smo si jo krajšali s pripovedovanjem šal, poslušanjem glasbe ali pogovarjanjem. Po dobri uri in pol vožnje smo prispeli na Bled. Tam smo najprej pomalicali.

Po malici smo se z avtobusom odpeljali do raftinga. Sledilo je preoblačenje v kopalke oziroma kratke hlače in majice, dobili pa smo tudi čelado, plavalni jopič in nepremočljivo obleko. Čolni so bili za 6 in 10 ljudi. Ko smo se posedli v čolne, nam je vodič povedal nekaj osnovnih pravil, ki jih moramo poznati, preden se spustimo po vodi. Vožnja je trajala približno 2 uri, vmes pa smo imeli tudi krajši postanek. Po raftingu smo se hitro preoblekli, saj smo bili vsi premočeni, in odšli na kosilo. Ko smo se najedli smo imeli malo prostega časa, ki ga je vsak izkoristil po svoje. Sledile so raznovrstne igre, ob katerih smo se zelo zabavali.

Potem smo se razdelili v dve skupini. Fantje so najprej odšli na paintball, punce na zorbing in kasneje smo dejavnosti zamenjali. Sledila je večerja v hotelu. Po večerji smo odšli v disko. Tam smo bili dve uri in sledil je povratek na avtobus. Vsi smo bili zelo utrujeni, zato nas je večina na poti domov zaspala.

Domov smo se vrnili okoli ene ure zjutraj, se poslovili in šli vsak svojemu domu naproti z mislijo, da nam bo končni izlet za vedno ostal v spominu.

Nika Čoderl, 9. b

Naše učenke

Osmošolke Neža, Maja, Aleša, Nika in Tjaša ter šestošolka Nika P. Se vam že kaj svita, kdo so te punce? Punce, ki so dokazale, da so prave borke. Skratka, rokometašice, ki jim ni para ☺. Preberite, kaj so nam povedale.

1. »DRŠAM«. Nam lahko razložite, kaj pomeni ta kratica.

Društvo rokometne šole Alena Mihalja.

2. Kako dolgo že delujete in koliko članic šteje vaša ekipa?

Delujemo že od leta 2009 in ekipa letnik 1999 šteje trenutno 11 članic.

3. Kdo vas je navdušil za ta šport?

Nika M.: Ko smo v šoli dobili prijavnico, sem se takoj odločila za rokomet.

Aleša: Ko sem se nekega dne vračala iz šole domov, so rekle punce, da imajo rokometni trening. Zanimalo me je, kako trening poteka, zato sem odšla z njimi in od takrat naprej treniram. Izpustila sem samo prvi trening.

Tjaša in Maja: Sošolke.

Nika P.: Sama.

Neža: V šoli smo dobili prijavnice in z Niko sva se takoj odločili, da bova začeli trenirati.

4. Kje trenirate in koliko časa na teden porabite za trening?

Treniramo v Športni hali, pa tudi na Prvi osnovni šoli in Ekonomski šoli v Slovenj Gradcu. Treniramo vsak dan, le nedelje smo proste. Treningi so ponavadi od 15. do 16.30 ure, včasih pa tudi prej ali kasneje. Smo pa že 15 minut pred začetkom treninga na igrišču. Lahko bi rekle, da nam treningi vzamejo na dan približno 2 uri in pol, če prištejemo še čas, ki ga porabimo za rokomet pred in po treningu.

5. Kakšni so občutki pred tekmo?

Nika M.: Želja po uspehu in da se potrudim ter naredim vse, kar zmorem.

Aleša: Ponavadi živčnost, nervoza, hkrati pa tudi veselje, saj se vsake tekme veselim.

Tjaša: Sem hkrati nervozna in srečna, ker rada igram roket.

Neža: Skoraj pred vsako tekmo sem živčna.

Maja: Večinoma sem nervozna.

Nika P.: Sem vznemirjena in nestrpna.

6. Se še spomnite, ko ste prvič zmagale in bile tudi prvič poražene. Kako ste se takrat počutile?

Ko si poražen oz. izgubiš na tekmi, ni prijetno. Vse smo razočarane in jezne. Ko zmagaš, je to nepopisno zadovoljstvo. Kar kipimo od sreče. Kdaj smo prvič zmagale in kdaj prvič izgubile, se ne spomnimo. Mogoče smo izgubile v Zagorju in zmagale na Vrhniki. Vemo pa, da smo velikokrat zmagale. Zmag je bilo več kakor porazov.

7. Igrale ste tudi z mladimi Krimovkami in postale državne prvakinja. Kako je bilo?

Nepopisen trenutek. Cela dvorana na nogah, vpije, se veseli, igra na bobne, piska na piščalke, mi se objemamo, spustimo tudi kakšno solzo ... Res občutek, ki bi ga rade še večkrat doživele.

Z ekipo Krim smo že večkrat igrale. V Poreču, Izoli, lani na državnem tekmovanju in letos. Lahko bi rekle, da smo imele pred njimi strah. Ampak ta je bil le zaradi imena Krim. Sedaj smo dokazale, da smo prave borke in smo s strahom opravile.

8. Rokomet trenirate še v šolski ekipi in tudi tu dosegate izjemne rezultate. Ali se treningi med seboj razlikujejo? Kdo so članice šolske ekipe?

Treningi se zelo razlikujejo. V šoli se dobimo občasno in je popolnoma druga ekipa. Me smo že uigrane in nam je lažje. Članice šolske ekipe pa morajo kar pošteno vaditi, da se lahko ujamemo. Članici DRŠAM z naše šole sta še dve dekleti, in sicer Emilija in Elizabeta Vrunč. Poleg nas pa v šolski ekipi igrajo še Tjaša Penica, Maja Temnikar, Polonca Pogorelnik, Nika Čoderl in Nika Lužnik. Obe Niki sta devetošolki in nas v letošnjem šolskem letu zapiščata.

9. Kakšni so vaši cilji?

Nika M.: Postati profesionalna roketna igralka. Da bi igrala kakšno tekmo z mojo vzornico Ano Gros, da bi bila moja življenjska pot povezana z roketom ter da bi igrala v Nemčiji in drugih tujih državah.

Aleša: Moj osebni cilj je trenutno, da bi prišla v reprezentanco. Izbor je bil pred enim mesecem, vendar zaenkrat ne vemo še ničesar. Poleg tega pa letos ponovno zmagati v Grazzu na Eurofestu in drugo leto spet priti med najboljše 3 v državi.

Tjaša: Igrati v tujini.

Neža: Da bi še naprej bile tako uspešne.

Maja: Biti čim bolj uspešna.

Nika P.: Da bi bila pri igri čim boljša.

10. Bi za konec še same kaj dodale?

Rokomet je super šport, ki se igra z glavo, je pa tudi najbolj grob. Mislim, da s takšno igro, kot jo imamo, lahko daleč pridemo. Pohvalile bi tudi našega trenerja Alena Mihalja, ki je vztrajen z nami, kljub temu da smo punce. Je najboljši trener.

Naj se vam cilji, ki jih imate zastavljene, uresničijo. Hkrati pa vam želimo tudi čim več zmag in čim manj porazov.

Maja Temnikar in Danijela Konc, 7. b

Državne prvakinja, 10. 2. 2013.

Ustvarjalnica

Ustvarjalnica

Naši najmlajši palčki lepo ustvarjajo in izpod njihovih peres že nastajajo prve zgodbe.

GOSENICA TINKA NA DREVESU

Gosenica je plezala po drevesu. Našla si je prijateljico. Igrali sta se skrivalnice. Tinka se je spomnila, da mora na kosilo. Poslovila se je od prijateljice in ji obljubila, da se pride popoldne spet igrat z njo.

Kaja Priteržnik, 1. b

VEVERIČKA IN LEŠNIKI

Nekega dne je veverička skakala po drevesih in grmih. Zelo je bila vesela, ko je na nekem grmu opazila polno lešnikov. Začela jih je nabirati. Takrat pa jo je poklical znani droben glasek. Pod grmom je bila mala miška. Prosila je veveričko, da ji utrga en lešnik. Potem sta sedli pod grm in imeli malico.

Katarina Majcen, 1. b

ZAJČKA

Majin zajček je bil rjav, Andrejev je bil bel. Bel zajček je rad jedel korenje. Rjav zajček je rad jedel zelje. Zelje je bilo na sosedovem vrtu. Vrt je bil brez ograje. V hiši sta Nina in Luka poklicala dedka. Dedek je prišel in vsi so začudeno gledali zajčka, ki je jedel zelje. Drugi zajček je bil na istem vrtu in je jedel korenje. Spraševali so se, čigava zajčka sta to. Tedaj sta pritekla Maja in Andrej po svoja zajčka. Opravičila sta se jim. Zdaj bolj pazita nanju.

Maja Pleunik, 1. b

METULJ

Letal po zraku
je metulj.
Zagledal prelepo
rumeno je sončnico.
O, sončnica!
Lahko pridem k tebi?
Pridi, pridi, metulj.
Skupaj se bova
v sapici igrala
in tako nova
pesem bo nastala.

Eva Perše, 1. b

ZGODBA O IZGUBLJENI MUCI

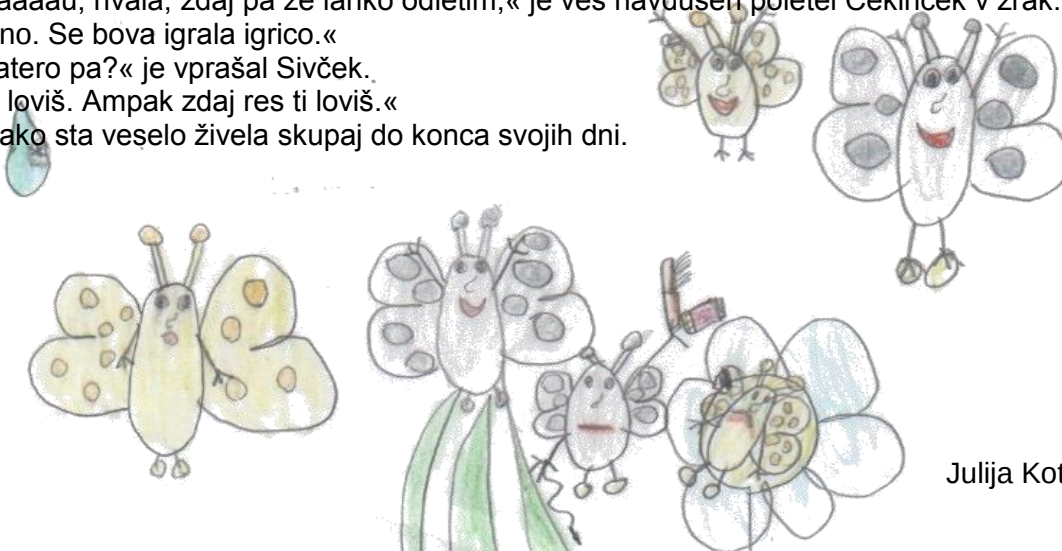
Nekoč je živel siva muca, ki ni imela doma. Hudobni ljudje so muco pustili na travniku. Sonce je božalo njen kožušček, ona pa je žalostno mijavkala. Deklica Mia je šla v gozd nabirat jagode. Na travniku je srečala žalostno muco. Stisnila jo je k sebi. Muca je bila topla in mehka. Dala jo je v košaro in odnesla domov. Mama jo je vprašala po jagodah. Deklica je povedala, da je med potjo v gozd našla muco in je na jagode kar pozabila. Mama ji je dovolila, da jo lahko obdrži, vendar mora naslednji dan po jagode v gozd. Muca ni bila več žalostna, ker je dobila nov dom.

Valentina Popič, 1. a

ZGODBICA O DVEH METULJIH

Nekoč je živel metuljček Cekinček, ki je rekel: »Joj, prijateljček ljubi!!«
»Ja, tukaj sem, jaz sem metuljček Sivček.«
»Ooooooooooh, zelo sem se prestrašil! Nisem govoril tebi metuljček Sivček, ampak vetru,« je odgovoril Cekinček. »Joj, hitro odletim stran, da me ne dobi dež. O, ne, kmalu bo deževalo! Kapljica mi je padla na krilo. Na pomoč!!! Pomagajte mi!!!«
»Že prihajam,« je rekel metuljček Sivček, ki je ravno poskakoval po travi in ga hitro pobral.
Metuljček Cekinček je rekel: »Odnesi me na tisto marjetico. O, joj, krilo imam strgano. Zdaj pa ne bom mogel leteti.«
»Ti bom že pomagal. Zlepil ti bom krilo s pravilničnim lepilom, ki se svetlika kot tvoja krila, tako da se ne bo nič videlo, da so krila zlepljena,« je rekel Sivček in mu je zlepil krila.
»O, ne! Zdaj pa ne morem leteti. Krila so zlepljena,« je ves obupan rekel Cekinček.
»Ne skrbi. Lepilo ti bom dal dol s čarobno metlico. Pšš, pšššš. Še malo, pa bo lepilo odstranjeno in potem ti bom krila zašil s šivanko, da boš imel čudovita krila in da boš lahko odletel.«
»Uaaaaau, hvala, zdaj pa že lahko odletim,« je ves navdušen poletel Cekinček v zrak. »Pridi z mano. Se bova igrala igrico.«
»Katero pa?« je vprašal Sivček.
»Ti loviš. Ampak zdaj res ti loviš.«
In tako sta veselo živela skupaj do konca svojih dni.

Julija Kotnik, 1. a

Tudi v 4. razredu učenci zelo radi ustvarjajo in se ob tem silno zabavajo. Še posebej radi se poigrajo z narobe pravljičami. Predstavili vam bomo dve, ki ju sicer dobro poznate, le da sta obrnjeni na glavo.

VOLK IN 7 KOZLIČKOV

Nekoč je živela zmajevka z enim mladičem.
Ne, koza in 7 mladičev.
No, prav. Šla je v disko.
Ne, šla je nabirat rože.
Prav, rekla je: Odprite spužvi Mari, ki je lačna.
Joj, ti mi ne znaš pripovedovati pravljič.
Kaj se jeziš, poslušaj me!
Prav.
No, kje sva ostala? No, kozel je odšel.
Ne, koza je odšla!
Če ti tako praviš. Ko je odšla, je nekdo potrkal na vrata.
Kdo??
Hmm, mlinar.
Zdaj si pa falil!
Verjamem. Spustili so ga noter in imeli zabavo.
Neee! Joj!
Potem je prišel kozel in prinesel bonbone.
A veš, kaj? Raje kar nehaj.
Prav.
Samo malo, ali mi lahko kupiš bonbone?
Ja, seveda.
Zraven kupi še knjigo o 15 kozličkih.
Seveda, vendar je sedem kozličkov, da veš.

Emilija Vrunč, 4. a

ZELENA KAPICA

Nekoč je živela Zelena Kapica.

Ne, rdeča!

Dedek ji je rekel, da mora nesti maslo k volku.

Ne, k babici potico.

Na poti je videla klopa.

Ne, volka.

Ta ji je rekel: Kam pa kam karate Zelena Kapica?

Ne, vse si napisal narobe. Ime ji je Rdeča Kapica, ne pa karate Zelena Kapica.

Volk ji je narisal zemljevid do babice.

Ne, povedal ji je pot do babice.

Ko je prišla v babičino hišo, je iz omare skočila bolha.

Ne, volk.

Rdeča Kapica je poklicala policijo in policaji so aretirali volka.

Ne, poklicala je lovca in ga je nagačil. Babica je veselo skočila iz trebuha.

Tako se je vse srečno končalo.

Adam Kac, 4. a

Še vedno smo pri četrtošolcih, in sicer boste lahko prebrali dve izmed štirih pravljic, ki so bile poslane na literarni natečaj »Branje - moje sanje«. Natečaj je razpisala Osnovna šola Franja Goloba Prevalje, katerega tema je bila »Bralna kultura nekoč in danes«. Učenci so brali zbirko pravljic Pravljična vas Leše, ki je izšla pod okriljem festivala Pravljična vas Leše, kjer pravljična bitja še živijo, in napisali svoje nadaljevanje pravljice »Žal žene in zaklad kravjih rogov«. Žal žena je eno od mističnih bitij v ljudskih pripovedkah, ki se pojavlja predvsem na Koroškem. Imajo lastnosti čarobnega bitja, saj uresničujejo želje.

Najstarejši Požrešnikov sin je zdaj kmet. Žal ženam je dal rog. Vanj so nabirale zlate lešnike.

Minilo je tisoč let. V vasi so dobili elektriko, televizijo in internet.

Neki punčki v tej vasi je bilo ime Mija. Lepega dne se je Mija zbudila ob štirih zjutraj. Ni mogla več zaspati, ker je slišala zelo lepo petje. Pele so žal žene.

Mija je prestrašeno vprašala: »Kdo poje?«

Žal žene so zapele:

»Tukaj na vasi je skrit kravji rog,

notri je zaklad,

le pojdi ga iskat.«

»Kakšen rog? Da bi očka dobil delo, si želim! Ne poznam vas,« je preplašeno šepnila deklica.

»Kravji rog,
poln zlatih dobrot.
Kdor ga dobi,
srečo obdrži.
Kdor ga ima,
naj naprej ga poda,
da tudi drugim radost razda,« so zapele
žal žene pomirjujoče.
Mija je vprašala: »Kje na vasi pa? Kako
naj najdem ta čudežni rog?«

Toda žene niso imele dovolj časa, da bi izdale skrivnost izginulega roga, saj jih je preganjal strupeno mrzli veter z gora. Kot so se pojavile, so tudi izginile. Mija je do nosu ovita v odejo razmišljala o posebni nalogi, ki jo je dobila. Sklenila je, da bo poklicala najboljši prijateljici Špelo in Nejo. Skupaj bodo šle iskat čarobni rog. Morda bo pomagal njihovim družinam k boljšemu življenju. Velikokrat so žalostni in razmišljajo o tem, kako dobiti delo in denar za preživetje v teh težkih časih. Vse prevečkrat zaradi skrbi ni slišati smeha v večini hiš njihove vasi.

Zjutraj so prijateljice odšle iskat rog. Pregledale so vso vas in potrkale na vsa vrata. Vaščani so jih začudeno gledali.

Mija je zelo blizu roga, a ga ne najde. V srcu čuti, da ga bo našla. Delila ga bo z vsemi ljudmi sveta, ki premagujejo žalost, tolčejo revščino in potrebujejo tolažbo. Naj glasno zadoni in zatrobi ta čudežni rog. Naj se ga sliši! Naj melodija prebije gluha ušesa sebičnih požrešnikov in omehča kamena srca!

Potem jo iz sanj pokliče mama.

Še vedno je skrit kravji rog nekje v daljavi, pa tudi v Mijini želji, da ga najde.

Zoja Simetinger, 4. a

Naslednji dan je kmet Požrešnik šel do krave. Videl je, da se njeni rogovi bleščijo. Hotel jih je odrezati, ampak ni šlo. Bili so močni in ni jih mogel odrezati. Zaslišal je tanko petje. Bile so žal žene. Pele so si: »Kmet Požrešnik, ne skušaj odrezati kravi zlatih rogov.«

Kmet je pustil kravi zlate rogove. Videl je, da je v senu steklenica z zvitkom. Vzel jo je in na zvitku je bil zemljevid do skrinje z zlatom. Kmetu Požrešniku so se zasvetile oči, ko je videl, da zemljevid vodi do zaklada. Čez dva dni je zapustil hišo, ženo in sina ter šel iskat zaklad. Na gozdni poti je srečal medveda. Ta ga je vprašal: »Kam greš?«

Kmet mu je rekel, da gre k skrinji z zlatom. Medved pa je rekel, da išče sladke borovnice. Kmet Požrešnik ga je povabil, da lahko gre z njim, ker je tudi on lačen. Prišla sta do reke, pila vodo ter lovila slastne ribe. Tam sta ostala tri dni. Ponoči so jima nagajali trije škrati in jima vzeli nahrbtnik. Namesto nahrbtnika so jima nastavili kamen in nanj obesili vrbovo vejico. Ko sta se zbudila, sta opazila, da ni več nahrbtnika in da je na njegovem mestu kamen. Tako sta morala pot nadaljevati brez nahrbtnika.

»No, zdaj pa sva tam, kjer rastejo slastne borovnice,« je rekel kmet Požrešnik in obema so se cedile sline. Ko sta se jih do sitega najedla, sta se odpravila naprej in končno sta prišla do skrinje z zlatom. Odprla sta jo in v njej je bil samo kravji rog. Kmet Požrešnik je vzel rog v roke, da bi si ga dobro ogledal, takrat pa se je spremenil v zlati rog. Bil je vesel, ker je končno dobil, kar si je želel. Poslovil se je od medveda ter se počasi odpravil domov. Ko je šel po klancu proti domu, je zagledal svojo kmetijo v plamenih. Hitro je stekel in rešil ženo, sina in živino, samo krave z zlatimi rogovi ni mogel najti. Ko se je požar pogasil, so našli kravo, vendar ni imela zlatih rogov. Manjkal ji je en rog, drugi pa se je spremenil v navadnega. Krava je bila videti žalostna in nemočna – grozila ji je smrt. Kmet je opazil njeno trpljenje, zato je žrtvoval svoj zlati rog. Položil ji ga je na glavo in takoj sta oba rogova zažarela – postala sta zlata.

Krava se je kmetu oddolžila z izpolnitvijo njegovih želja.

Jasmina Konc, 4. a

Uganka

16 nas je, skupaj znamo vse.
 Prvi lumparije zganja, drugi veseli se branja,
 tretji teste pisal bi,
 četrti vsemu se smeji.
 Pri športni fantje prvi so,
 saj punce preveč klepečejo.
 K likovni vsi radi bi, SPO nam sploh ne diši.
 Letos v živalski vrt gremo in mogoče o tem kaj napišemo.
 Glavo imamo polno znanja, to pride od pridnega branja.
 Kdor odgovora ne ve, naj pogleda v 3. b.

PRI NAS DOMA

Moja družina ni majhna, pa tudi velika ni. V eni hiši živi šest različnih ljudi, ki so različnega karakterja, mišljenja, a vsi so čudoviti ljudje. Najbližje sem si z mojo mamo Simono, ki je hkrati tudi moja najboljša prijateljica. Obe obožujeva zeleno barvo in si zaupava skrivnosti. Je zelo delovna in zna me potolažiti. Pa tudi dobre nasvete daje. Jaz pa se jih vedno držim. Moja sestra Ana je zelo zabavna in z njo je vedno veselo. Doživeli sva že veliko pustolovščin. Spomnim se, da je bila enkrat v ribniku žaba. Z Ano sva jo čakali dve uri, da je priplavala na površje, ko jo je Ana z mrežo potegnila ven, jaz pa sem prinesla vedro polno vode. Potem sva žabo odnesli v reko. Sestro imam zelo rada. Skupaj se igrava, pomagam pa ji tudi pri učenju. Ana pa tudi zelo dobro kuha. Glava družine je seveda moj ata Dani, ki najbolj uživa, ko je na morju s svojo počitniško prikolico. Tudi on je zelo delaven človek, ki se spozna na avte. Z njim včasih igram nogomet, drugače pa kolesariva.

Moja babi pa je, lahko bi rekla, da je športnica. Vsak dan hodi in telovadi. Tudi prehranjuje se zdravo. Tudi jaz grem kdaj z njo na sprehod. Z mojo babiko se zelo dobro razumem. Potem pa je tu še moj deda. Ima zelo star avto, kar mi je nekako všeč. Zmeraj me obvešča o nogometnih rezultatih, saj redno spremlja nogometne tekme.

Bliža se moj rojstni dan in vsa družina me sprašuje, kaj si želim zanj. Mama pravi, da mi bodo kupili rolarje, Ana skiro, ata pa navija za ping-pong mizo. Jaz pa si želim domačo žival - morskega prašička. Sedaj pa družina stika glave in premišljuje. Ko pa jih o darilu

kaj vprašam, mi nočejo nič izdati. Moje darilo je sedaj postalo ena sama uganka.

V naši družini se vedno nekaj dogaja. Sedaj moj rojstni dan, prej morje, nikoli nam ni dolgčas. Takšna je moja družina in takšno imam rada.

Nina Zdovc, 7. a

Kot zadnjo šolsko nalogo pri slovenščini v 8. razredu so morali učenci o ekskurziji, ki so jo en dan prej preživeli, napisati pismo svojemu prijatelju ali prijateljici. Izpod Pikinega peresa je nastalo zabavno in hkrati poučno pismo.

Šmartno, 29. 5. 2013

Draga Tjaša!

Ravnokar sem prišla domov z ekskurzije in moram ti povedati, kaj vse sem doživela. Primož Trubar, Turjaška Rozamunda, čarovnica Lucija in naše prelepo glavno mesto Ljubljana – to so slike, ki se mi še zmeraj prikazujejo pred očmi.

Moram ti zaupati par stvari, ki sem jih doživela. Pa da kar začnem. Zjutraj smo se polni energije zbrali na avtobusni postaji in si s komolci skušali izboriti čim boljše sedeže. In že smo z našim časovnim strojem drveli proti prvemu postanku – Turjaškemu gradu. Ali si vedela, da so Turjaški grad zgradili zaradi turških vpadov v petnajstem stoletju? In da je v tistem gradu živela Turjaška Rozamunda, ki jo je Prešeren opisal v pesmi Turjaška Rozamunda? Tudi lipo, ki stoji pred gradom, je lahko občudoval France Prešeren, saj je že stara skoraj petsto častitljivih let.

Ojoj, skoraj bi ti pozabila povedati. Tam stoji tudi kip čarovnice Lucije, ki so jo zažgali na grmadi. Se mi zdi, da čisto brezveze, zaradi ene "čenčaste babnice". Ali si predstavljaš, da bi naju zažgali na grmadi?! Samo zato, ker naju bi tvoj brat Maj zašpecal, da sva klicali hudiča, ker sva peli pesmi ansambla One Direction! Groza! Še sreča, da živiva zdaj in ne v času turških vpadov.

Konec je bilo ogleda gradu in sledila je več kot zaslužena malica. Lačna sem bila kot kakšen "prelakani" jetnik s Turjaškega gradu. Malico sem pogoltnila samo v dveh grižljajih.

In tako je naš poučni avtobus drvel proti naslednji časovni postaji. V šestnajsto stoletje na Trubarjevo domačijo. Neki gospod z brado nam je razkazal veliko zanimivih zapiskov in dokumentov, povezanih s Trubarjem. Ali si predstavljaš, da bi ti to pismo pisala v nemščini? No, tako bi bilo, če ne bi bilo Trubarja. Saj nas je on prvi poimenoval Slovenci v svojih knjigah Abecednik in Katekizem. Lahko bi rekli, da je oče Slovencev. Neka gospa nam je pokazala, kako so včasih delali knjige ter kakšno pisavo so imeli v Trubarjevih časih. Kakšne črke!

In Tjaša, zdaj sledi najboljši del dneva. Avtobus nas je odpeljal v Ljubljano in nas "izbruhal" blizu Mc Donaldsa, kjer smo se zdravo prehranjevali. Njam! Nato pa smo šli po svoje. Si predstavljaš?! Brez atana, brez mame in najpomembnejše – brez učiteljic. A sprehod je bil vseeno poučen. Najprej sva z Janjo srečali Prešerna. Bil je ves zelen. Najbrž mu je bilo slabo od kakšne viroze. Prišli sva tudi do slavnega Tromostovja in nisva vedeli, po katerem mostu naj greva. Potem sva malo zašli in se znašli na Kongresnem trgu. In kar na enkrat ... Kako je Slovenija mala! Srečala sem sestrčno Katjo, ki študira v Ljubljani. Res krasna ekskurzija!

Tako nas je naš časovni stroj pripeljal nazaj v 28. 5. 2013 in vrnili smo se domov. Bila je super ekskurzija. To morava ponoviti skupaj ... No, vsaj tisti del brez atana in brez mame v Ljubljani.

Tvoja sestrična Pika Cokan, 8. b

Intervju

Za domačo nalogo pri uri slovenščine so morali učenci napisati namišljen intervju z znano osebo. Bilo jih je zanimivo poslušati. Je pa osmošolka Nika opravila resničen intervju s svojo vzornico, rokometašico Ano Gros. Imenovala jo je »dekle, ki igra s srcem«.

Dekle, ki igra s srcem

Ana Gros s svojimi 186 cm višine in s številko dresa 66 je vrhunska igralka rokomet. To je dokazala že pri sedemnajstih letih, ko je bila istočasno proglašena za najboljšo igralko Slovenije in hkrati za najboljšo strelko lige.

Ana, kdo te je navdušil za roket?

Pri 10 letih sem se odločala med odbojko in roketom, saj je moj oče treniral odbojko, pa sem tudi sama želela po njegovih stopinjah. Vseeno me je nekako prepričal, da naj poizkusim raje roket, za kar mi sedaj seveda ni žal, čeprav odbojka ostaja moj drugi najljubši šport.

Po končani Osnovni šoli Gustava Šiliha v Velenju si nadaljevala šolanje na Gimnaziji Šiška v Ljubljani. Takrat si zapustila tudi Rokometni klub Velenje. V katerem klubu si nadaljevala svojo rokometno kariero kot desna zunanja igralka?

Najprej sem od leta 2005 do 2007 igrala pri RK Krim. Nato sem prestopila v RK Olimpija in leta 2009 sem se vrnila k RK Krim.

Že pet let igraš za rokometno reprezentanco Slovenije. Koliko tekem si odigrala za reprezentanco Slovenije in kakšni so občutki?

Odigrala sem približno 35 uradnih tekem. Da igraš za reprezentanco Slovenije, so občutki nepopisni in nepozabni. Hkrati dobiš potrditev, da si res dobra igralka. Vse to ti daje moč, voljo in motivacijo za vsak naporen in težak trenutek, teh pa v športu seveda ni malo.

Leta 2010 si sprejela ponudbo RK Győr. Nato pa si leta 2012 prestopila k RK Thuringer HC iz Nemčije. Kako se počutiš v Thuringerjevem klubu in zakaj si se odločila za prestop?

Trenutno se v tem klubu počutim odlično. Mislim, da sem se zelo dobro vklopila v nov sistem. Dekleta iz kluba so me lepo sprejela, tudi trener je super in mislim, da zelo dobro sodelujemo. Predvsem sem se odločila, da iz Gyora prestopim v Thuringer, ker sem si želela več priložnosti za igranje in razvijanje, katerih v Gyoru nisem dobila toliko, kolikor bi si sama želela. Sem še mlada igralka in zame osebno je pomembno predvsem, da dobim čim več minutaže ter priložnosti za razvijanje in napredovanje.

Kateri klub bi izbrala za najboljši klub?

Če primerjam vse tri klube, v katerih sem igrala zadnja leta, potem je to kar težka naloga, saj se čisto vsi zelo razlikujejo med sabo. V Krimu sem bila domača igralka, kar je sigurno prednost, saj si doma. Vsi domači so okoli tebe in tudi v klubu se lažje sporazumevaš, saj vsi večinoma govorijo tvoj jezik in, kot sem že omenila, tudi okolje je domače. V Gyoru in Thuringerju pa je to seveda drugače. Ko sem prvič prišla v Győr, je bilo zelo težko, saj sem se zaradi jezika zelo težko sporazumevala s soigralkami in prav tako tudi s trenerjem, ker zelo malo ljudi na Madžarskem govori angleško. Ampak nekako se mi je počasi vseeno uspelo naučiti nekaj osnov madžarščine, pa tudi soigralke in trener so se začeli truditi govoriti angleško. Vseeno pa je bil to moj prvi tuj klub. In kamorkoli prideš kot tujec, se je potrebno dvakrat bolj dokazovati in pokazati, zakaj si tam in da si zaslužiš biti tam, kjer si. Enako je sedaj tudi v Nemčiji. Vseeno pa je tukaj lažje, saj mi je nemški jezik veliko bolj domač, ker sem se ga učila v gimnaziji in tudi že prej hodila na tečaj. Razumem skoraj vse, težave imam samo še z govorjenjem. Tudi če primerjam Thuringer s Krimom in Gyórom, potem moram povedati, da Thuringer ni čisto profesionalni klub kot ostala dva. Tukaj nekaj punc ob rokometu še dela, večina pa jih študira. Pozna se, da je poleg rokometna na prvem mestu tudi delo oz. študij, kar v ostalih dveh klubih ni tako pogosto, saj se dekleta večinoma ukvarjajo samo z rokometom. To je njihova ena in edina služba. Rečem lahko le, da je doma najlepše.

Si profesionalna športnica. Dan se zagotovo razlikuje od rekreativnega športnika. Kako poteka dan profesionalne športnice?

Moj dan poteka približno takole. Zjutraj vstanem približno ob 9.30, pojem zajtrk (ponavadi so to kosmiči z jogurtom), se oblečem in se odpravim na jutranji trening v fitnes. Tam delam razne vaje za roke in noge, vse skupaj traja približno uro in pol. Ko pridem domov, se stuširam in počasi si začnem pripravljati kosilo. Za kosilo najraje jem raznorazne testenine ali pa purana na žaru z rižem, zelenjavo ... Po kosilu malo pospravim po stanovanju in potem

sledi popoldanski počitek. Včasih malo zadremam ali pa pogledam kakšen film. Ob 17. uri se odpravim na drugi trening, ki ga imamo po navadi v Bad Langensalzi, zato se tja odpeljemo s klubskimi kombiji. Trening traja dve uri in po treningu se cela ekipa zopet odpelje nazaj v Erfurt, kjer živimo. Po treningu si pripravim lahko večerjo (solata, mlečni riž, jajca ...) in potem se po navadi slišim po Skype-u z mojo družino, da jim poročam, če je kaj novega. Velikokrat se zvečer pogovarjam tudi s prijatelji in znanci iz Slovenije ter drugod. V posteljo se odpravim okoli polnoči.

Verjetno se najde tudi kaj prostega časa, da si lahko nabereš novih moči. Kako izkoristiš ta dragoceni čas?

Kadar imam prostih več dni, se vedno rada odpravim domov k družini in prijateljem, saj jih zaradi življenja 850 km stran zelo pogrešam. Drugače pa zelo rada hodim v kino in gledam filme tudi doma, brskam po internetu, poleti obožujem morje in vse ostale športe, predvsem Beach volley. Rada grem tudi na kakšno dobro zabavo, kadar je čas. Najraje pa potujem, kar je sedaj potisnjeno v ozadje, saj je zaradi pomanjkanja časa zelo težko. Si bom pa potovanja sigurno privoščila, ko bom zaključila svojo rokometno kariero.

Pozimi rada tudi deskam na snegu, vendar je premalo časa. Poleg tega je nevarno za poškodbe, zato se deskanja bolj izogibam. Vseeno pa ga zelo pogrešam.

Ana, želim ti še veliko športnih dosežkov.

Nika Matavš, 8. a

RAZVEDRILO

TEST O POŠTENOSTI

V tem testu lahko preveriš, koliko si pošten/a. Preberi vprašanja in izberi odgovor, ki drži zate. Bodi iskren/a. Ko rešiš test, lahko na zadnji strani glasila prebereš, če si vreden/a zaupanja.

1. Kaj bi naredil/a, če bi našel/a prijateljev dnevnik?
 - a) Dal/a bi ga nazaj, ne da bi ga prebral/a.
 - b) Najprej bi ga prebral/a in šele nato povedal/a prijatelju.
 - c) Verjetno bi na hitro pokukal/a vanj, vendar tega ne bi priznal/a.

2. Če bi te nekdo vprašal za nasvet, ali bi:
 - a) ji/mu podal/a iskreno mnenje?
 - b) ji/mu rekel/a, da se mora sam/a odločiti?
 - c) ji/mu rekel/a nekaj lepega, čeprav to ne bi bilo res?

3. Ali bi vrnil/a prodajalcu denar, če bi ti le-ta dal nazaj preveč denarja?
 - a) Ja, verjetno bi.
 - b) Bi, če bi bilo to veliko denarja.
 - c) Ne bi. Hitro bi zapustil/a trgovino in denar obdržal/a.

4. Ali bi z lažjo pomagal/a prijatelju?
 - a) Ne. Ne smemo lagati, ker to ni prav.
 - b) Mogoče. Odvisno od situacije.
 - c) Seveda. Vedno moraš podpirati svoje prijatelje.

5. Kaj bi naredil/a, če bi tvoj/a sošolec/ka med testom prepisoval/a od tebe?
 - a) Kasneje bi se o tem z njim/njo pogovoril/a.
 - b) Ne vem. Mogoče bi prosil/a za nasvet starše, kaj storiti.
 - c) Verjetno ne bi naredil/a ničesar.

ZA SMEJALNE GUBICE

Sin prinese očetu spričevalo in reče:
"Veš, odkar mi ne pomagaš več pri domačih nalogah, imam precej boljše ocene."

"Danes ste dobili spričevala, kajne? Zakaj mi ga ne pokažeš?" vpraša oče Gregorja.
"Žal ga nimam pri sebi. Posodil sem ga Petru, da bo z njim prestrašil svoje starše."

Miška je vsa navdušena skakljala po gozdu. Pa jo sreča zajec in vpraša:
"Miška, zakaj si pa tako vesela?"
Miška odgovori: "Ker imam novega fanta! Hočeš, da ti pokažem njegovo sliko?"
Zajec pogleda sliko in se zgrozi: "Miška, pa saj ti hodiš z netopirjem!"
"Kaj res??? Meni pa je rekel, da je pilot!"

Slon in slonovka korakata držeč se za rilec. Nenadoma slonovka pogleda slona in ga vpraša: "Ali me imaš res rad ali me samo vlečeš za nos?"

Dve deklici v vrtcu se pogovarjata: "Ali ti tudi greš kaj na Internet?"
"Ne, mi hodimo v Interspar."

Stranka: "Ne morem na internet."
Svetovalec: "Ste prepričani, da ste vtipkali pravo geslo?"
Stranka: "Prepričan sem. Videl sem, kako ga je vtipkal prijatelj."
Svetovalec: "Mi lahko poveste, kakšno geslo je vtipkal?"
Stranka: "Pet zvezdic."

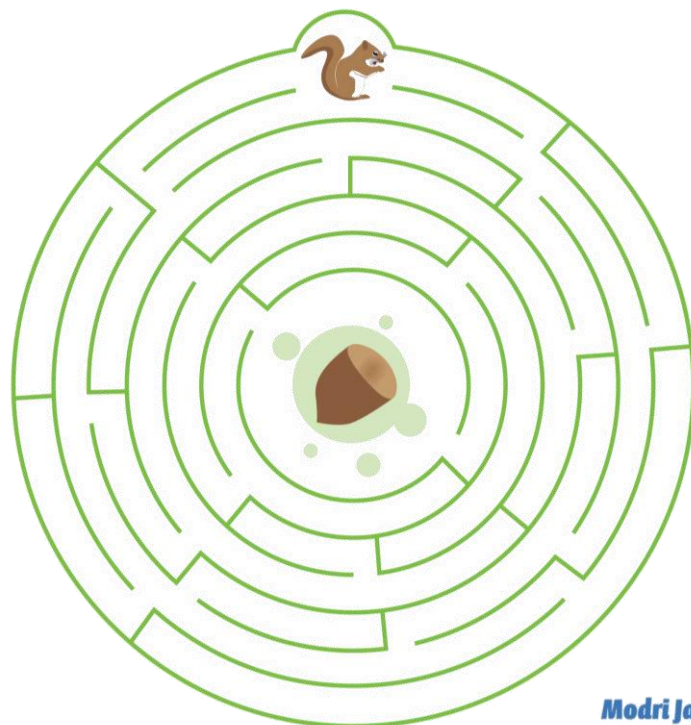

Stranka: "Težave imam s tiskalnikom, in sicer s tiskanjem rdeče barve."
Svetovalec: "Imate barvni tiskalnik?"
Stranka: "Ne."

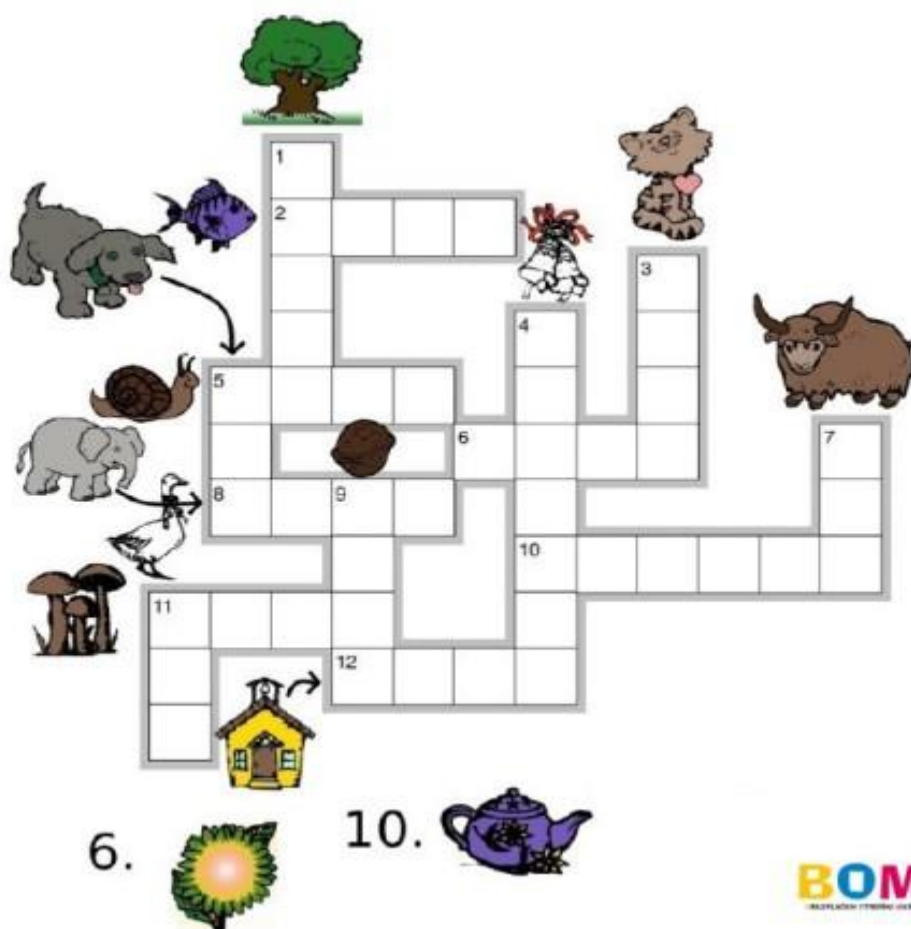

Svetovalec: "Izvolite, kako vam lahko pomagam?"
Stranka: "Pišem svoj prvi e-mail."
Svetovalec: "Prav. Kaj vas muči?"
Stranka: "Napisal sem črko 'a', ne vem pa, kako naj naredim okrog nje tisti krog."

POMAGAJ LAČNI VEVERICI NAJTI POT DO LEŠNIKA.

Modri Jan

6.

10.

BOMI
IZJAVLJENI V POMOČ VARNOSTI

4 črke

5 črk

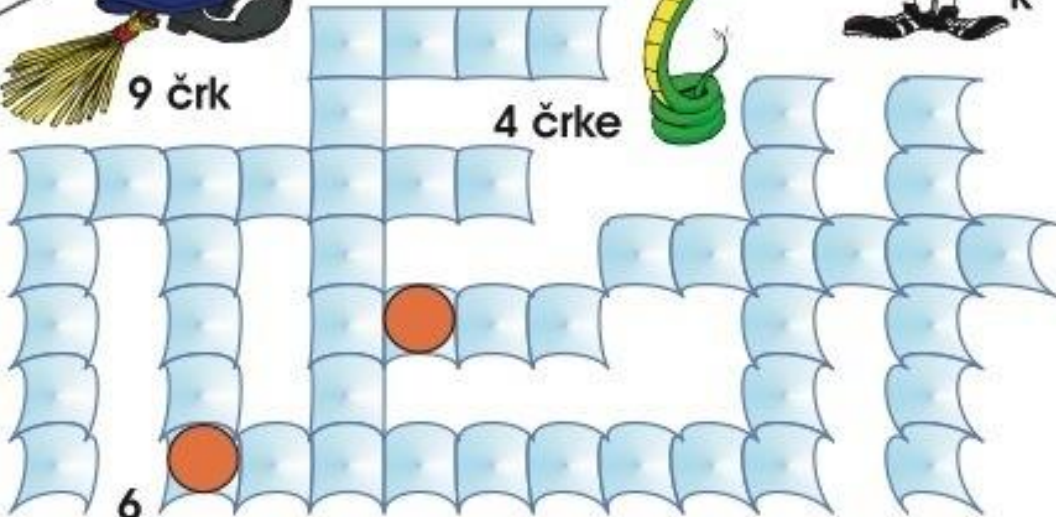
9 črk

4 črke

6 črk

6 črk

6 črk

5 črk

7 črk

7 črk

35

Še več labirintov in križank najdeš na internetu.

REZULTATI TESTA O POŠTENOSTI

Večinoma obkrožen odgovor:

- »a« - si zelo pošten/a (če si seveda odgovarjal/a pošteno);
- »b« - nisi vedno najbolj prepričan/a, kaj storiti, vendar o vsaki stvari ponavadi temeljito razmisliš;
- »c« - res je, da nihče ni popoln, ampak, ali si nekdo, ki je vreden zaupanja?

DEVETOŠOLCI V ŠOL. LETU 2012/13 SMO:

9. a

Gregor ANDREJC
Miha ČAS
Gaja JAMNIKER KREVIH
Anže KLEMENC
Klemen KOBOLD
Valentin KOTNIK
Mojca KRAJNC
Nika KRANČAN
Leja KRESNIK
Mateja KRESNIK
Jan LIBER
Nika LUŽNIK
Klara POBERŽNIK
Jaka POGOREVC
Matevž ROŠER
Sara SMRTNIK
Rok STRMČNIK
Gašper VEHOVEC
Anže VREČKO

9. b

Tomaž ANŽELAK
Benjamin ARBITER
Nika ČODERL
Dominik DOBNIK
Patricija FIŠER
Žan KONEČNIK
Nejc KOTNIK
Matija KRANJC
Špela KRESNIK
Žan LESNIK
Patricija LOVENJAK
Tilen LUŽNIK
Sara MATAVŽ
Igor NAKIČ
Miha OICLJ
Tjaša PRIKERŽNIK
David ŠMON
Uroš ŠTALEKAR
Žan ZALOŽNIK

